

e ditorial

Căldură mare

Bucureștiul, țara întreagă sunt lovite de caniculă, straturi-straturi de căldură apasă prăfos asupra cetățeanului, care-și caută refugiul în interioare cu aer condiționat, la o bere cât se poate de rece, la mare, care are (cu ce), la munte, care nu suferă de rău de înălțime (cunosc pe câțiva care nu suferă nicidecum de rău de înălțime, la orice cotă i-ar ridica valul tranziției), secetă mare, căldură mare, ca-n schițele lui Caragiale, „bate falimentul la ușe și nu mai e nici un pic de patriotism”... și rapia... „dumneata n-ai văzut rapia?” , „da' numai rapia e?... da' grâul?... da' porumbul?... da' alelalte?” Și în *situațiunea* asta, toate instituțiile s-au închis (în afară de cele financiare), până și miniștrii au fost lăsați două săptămâni în concediu, iar teatrele... Ei, despre teatre e vorba! Teatrele au intrat și ele, toate, în concediu (sau repetă cu ușile închise pentru stagiunea viitoare). Nici un teatru, nici instituțional, nici alternativ sau independent, nu s-a gândit să-l facă pe român să mai uite de căldură, de rapia, de porumb, de floarea-soarelui, de secetă, de faliment, să-i ofere o altă realitate, puțină ficțiune, puțină relaxare... Sunt atâtea parcuri, grădini de vară, pivnițe răcoroase, instalații în aer liber (la București, la Neptun, la Costinești) în care s-ar fi putut desfășura reprezentații teatrale, dacă nu neapărat cu succes de cassă, măcar cu succes de stimă, de educație, de artă. Unde sunt excelența „Trupă pe butoaie” a lui Victor Ioan Frunză, inegalabila „Mască” a lui Mihai Mălaimare, unde sunt spectacolele pentru care trebuie să plantezi iarbă și copaci pe scenă, când, acum, vara, avem iarbă și copaci în aer liber, printre care poți juca, fără să-i transformi pe spectatori în pomi și să le smulgi frunzele din barbă?! Trupele s-au lenevit, nu mai vor să joace vara, publicul s-a lenevit, în consecință, și el, spectacolele de vară, care, înainte, făceau românilor viața suportabilă și pe cele mai aprige călduri, s-au topit, au sucombat.

În acest timp, peste tot, în parcuri, grădini și pe scene în aer liber, se zbenguie în voie formații de două parale sau două manele, îndobitocind lumea în ritm otoman...

Dumitru Solomon